

LA CAMPAÑA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

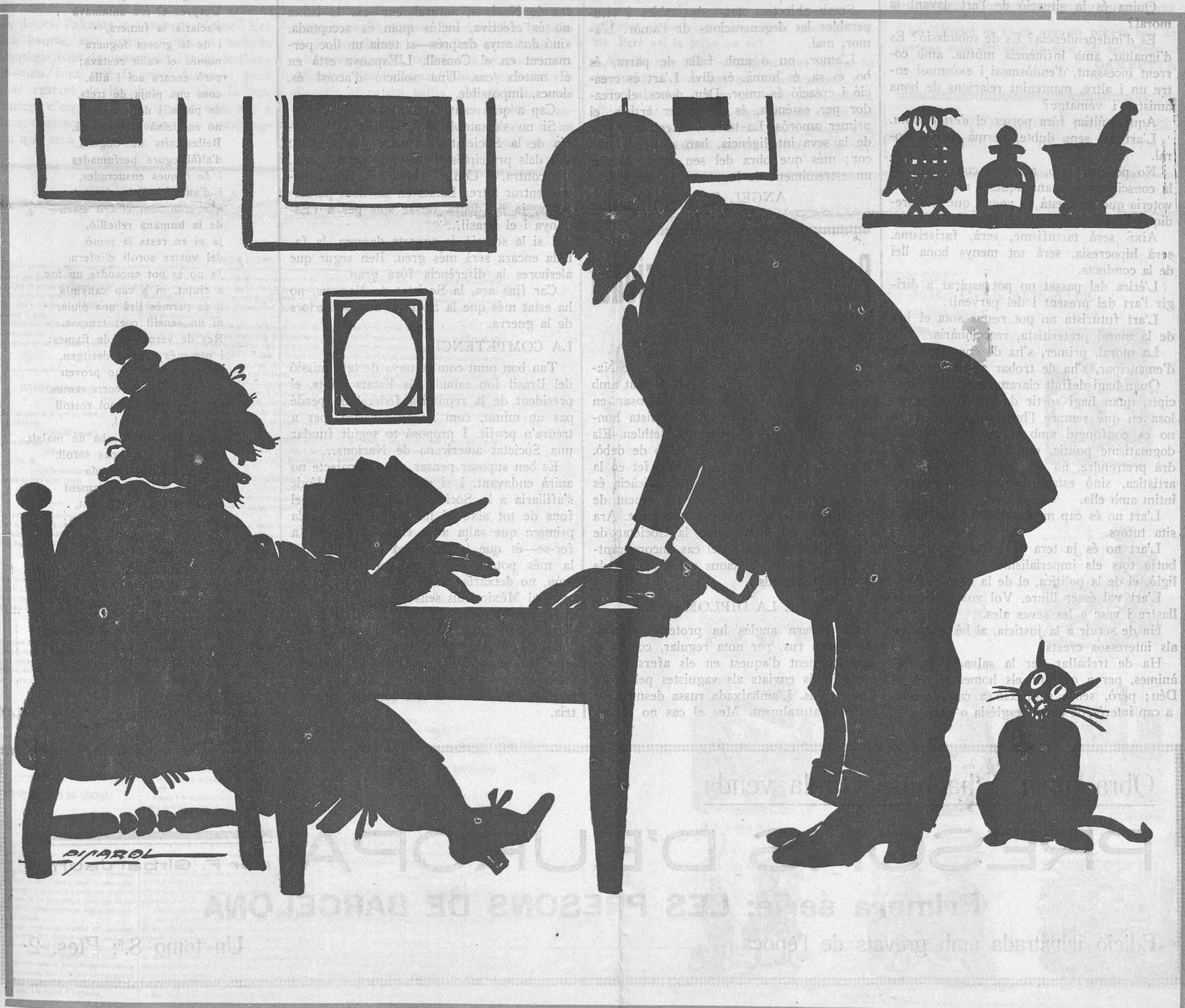
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La crisi francesa

La crisi francesa és econòmica més que política.

La crisi política no és més que un episodi, un incident, una resultant de la crisi econòmica.

La gran qüestió a França és el deute de guerra, és la devallada del franc. No hi ha crisi de la democràcia, del Parlament i de la política.

Els polítics de la victòria conserven el seu prestigi.

I encara és més intacte, més immaculat el prestigi de Caillaux, d'Herriot, de Painlevé, dels radicals i radicals socialistes.

Però hi ha aquesta qüestió: com s'ha de pagar el deute als Estats Units? Com s'ha d'aturar l'enfonsada del franc?

Si no fos per aquest *mane thecel phare*, els nostres veïns serien feliços.

Han guanyat la guerra. Tenen diners, tenen bon humor.

Però aquesta divisa monetària, que no val cinc céntims; aquest mister Mellon, ros com una carbassa, que vol cobrar i prou...

Per resoldre els grans i greus problemes pends, Herriot ha intentat la constitució d'un govern d'esquerres, d'ample concentració radical.

No ha estat possible. No ha estat viable.

En Briand assaja també inútilment la unió sagrada. S'haurà d'acontentar amb un gabinet d'unió republicana, sense Poincaré o sense Herriot, perquè tots dos no hi caben al mateix sac.

El remei no serà més que passatger. Es un pedaç, un pegat, una cataplasma. El nou ministre d'Hisenda ensopellarà amb les mateixes dificultats que Raül Peret.

Hi ha una solució, la dels socialistes: l'impost extraordinari del deu per cent sobre el capital.

Però per aquesta operació quirúrgica, el malalt no està madur.

La moral i l'art

En Josep Maria Junoy i en Carles Soldevila han polemitzat amb força humor, enginy i elegància sobre les relacions entre la moral i l'art.

Quina és la situació de l'art davant la moral?

Es d'independència? Es de submissió? Es d'igualtat, amb influència mútua, amb corrent incessant, d'endòsmosi i exòsmosi entre un i altre, mantenint relacions de bona amistat i veïnatge?

Aquest últim fóra potser el *desideratum*.

L'art és, sens dubte, germà de la moral.

No podem, però, admetre com ressò de la consciència humana aquesta mena d'alçavoteria què avui està en voga i que ens prenentan tants que no creuen en la mateixa.

Així serà tartufisme, serà, fariseisme, serà hipocrisia, serà tot menys bona llei de la conducta.

L'ètica del passat no pot aspirar a dirigir l'art del present i del pvenir.

L'art futurista no pot restar sota el jou de la moral preteritista, reaccionària.

La moral, primer, s'ha de congridar, s'ha d'emancipar, s'ha de trobar a ella mateixa.

Quan hagi definit clarament el seus principis, quan hagi sortit de l'estat de nebulosa en què sempre l'hem coneiguda, quan no es confongui amb la teologia, amb el dogmatisme polític, econòmic i social, podrà pretindre, no el control de la creació artística, sinó establir un contacte estret, íntim amb ella.

L'art no és cap menor d'edat i no necessita tutors.

L'art no és ja tera de colonització i rebutja tots els imperialismes: el de la religió, el de la política, el de la moral a l'ús.

L'art vol ésser lliure. Vol volar. No vol llastre i vesc a les seves ales.

Ha de servir a la justícia, al bé; però no als interessos creats.

Ha de treballar per la salvació de les ànimes, per a conduir els homes al cel, a Déu; però, sense subjecció a cap dogma, a cap interès de partit, església o clan.

En art tot el que és sincer, tot el que és fet amb sentiment, amb emoció, amb intenció generosa, és bo.

Hi ha la qüestió de l'erotisme. Pels que no creiem que l'amor sigui un pecat, sinó tot el contrari, una virtut, un deure, el problema es simplifica molt.

Seran abjectes, seran damnable i vituperables les degeneracions de l'amor. L'amor, mai.

L'amor, nu o amb fulla de parra, és bo, és sa, és humà, és diví. L'art és creació i creació és amor. Déu, doncs, el creador per essència, és el primer artista, el primer amorós. La terra i el cel, més que de la seva intel·ligència, han sortit del seu cor; més que obra del seu seny semblen un estremament de les seves entranyes.

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama internacional

LA NOVA UTILITAT DE LA SOCIETAT DE NACIONS

Una de les utilitats de la Societat de Nacions, que fins ara ningú havia pensat amb valoritzar, és la que acaba de posar en pràctica Ivan de Justh, el periodista hongarès, en la persona del comte Bethlen. Els màstics internacionals tenen ressò de debò.

D'entre totes les obres que s'han fet en la Societat de Nacions, la de més eficàcia és la de l'Ivan de Justh. Un sacsejament de l'esperit hongarès, i un esperancament. Ara que, però, cal creure que la Societat de Nacions no farà estat del cas, incorporant-lo en el plan de solucions per als afers de disputes nacionals...

LA CUA DE LA DIPLOMACIA

El Govern anglès ha protestat contra el Govern rus, per nota regular, contra el immisciment d'aquest en els afers britànics: fonda enviats als vaguistes pel propi Govern rus. L'ambaixada russa desmentix el fet, naturalment. Mes el cas no té res

que veure amb els vaguistes ni amb els fons, amb tot i volgut-li donar aquest caire. El Govern britànic ha pres aquest pretexte per a presentar al Govern rus com a enemic del país. La batalla dura des de què en Baldwin governa. Car en el fons de tot, hi ha la lluita de sempre: l'Àsia. El Govern rus vol anotificar l'imperi britànic... I l'imperi britànic mobilitza tot el món: a Gènova, a Turquia, a les Índies, per a fer desaparèixer el règim rus. Car el Govern anglès sap abastament, encara que el ministre de la Guerra no ho ha gesat dir-ho clarament en el parlament, que els sindicats i el Govern rus són dues entitats diferents, mes amb una sola direcció, ultra política i econòmica.

Un altre intercanvi de notes, una altra discussió més per a la premsa i una arcada més al pont que hom construeix per passar vers la propera guerra.

LA FALLIDA

En aquestes mateixes columnes estamparem, temps enrera, aquest mateix títol, però seguit d'un interrogant. Parlarem de la Societat de Nacions. Avui ja hem tret l'interrogant: la fallida és un fet.

El Brasil s'ha retirat, dignament, com l'ample gest del barret d'en Mello Franco.

L'espavamentament ha arribat al comble. El delegat francès plora unes frases postumes de sentimentalisme i d'esglai, demanant misericòrdia.

L'Espanya seguirà al Brasil: l'escomesa és començada. Cert que d'ací al setembre poden conjurar-se moltes decisions greus, mes la decisió del Brasil és ja esbambalada per tot el món. Caldrà, en tot cas, un retractament. El Brasil tornaria a la Societat de Nacions, naturalment—car la baixa no és efectiva, inclús quan és acceptada, sinó dos anys després—si tenia un lloc permanent en el Consell. L'Espanya està en el mateix cas. Una solució d'accord és, doncs, impossible.

Cap a quin cantó es decantará l'acció?

Si no s'eixampla el Consell, la influència de la Societat de Nacions sera nulla: dos dels principals Estats se'n aniran. I si, per contra, el Consell s'eixampla fins a deixar entrar altres Estats en els llocs permanents, ja no deurà fer-se sols per a l'Espanya i el Brasil...

I si la solució és aquesta darrera, la fallida encara serà més greu. Ben segur que aleshores la diferència fóra gran.

Car fins ara, la Societat de Nacions, no ha estat més que la Societat dels vencedors de la guerra.

LA COMPETÈNCIA

Tan bon punt com la nova de la dimissió del Brasil fou sabuda als Estats Units, el president de la república federal no perdé pas un minut, com a bon americà, per a treure'n profit. I proposà to seguit fundar una Societat americana de Nacions...

Es ben suposar pensar que el projecte no anirà endavant. I si anés endavant, Mèxic s'affiliaria a la Societat europea. Car en el fons de tot això hi ha moltes mires, i la primera que salta a la vista—si arribés a fer-se—és que la Standard Oil Company, la més potent companyia petroliera del món, no deixaria pas de petge, com ho fa avui, el Mèxic i els seus petroli.

Car associació vol dir defensa. I associació de nacions, defensa de nacions. I defensa de nacions, en l'actual època de desenrotllament capitalístic, vol dir defensa dels interessos de les empreses col·locades sota una bandera, evolució del concepte de pàtria.

COETS I PIULES

La revetlla de Sant Joan, igual que la de Sant Pere,

resultaven de primera

quan encara jo era infant.

Reunits els xicots del barri,

tots vius com uns estornells,

recullíem trastos vells,

movent arreu gran xivarri,

i en apropar-se la nit

de Sant Joan desitjada,

treballant a la vegada

des de què havíem eixit

de l'escola a tomballons,

per trobar-nos a la plaça,

aixecàvem amb catxassa

veritables torreons

de trastos i fustes velles,

a les qual calavem foc,

i que tardaven ben poc

en llençar flames vermelles

i cascades d'espurnalls

que tot el cel enrogié,

mentre els veïns aplaudien

i saltaven els brivalls

les abrandades fogueres,

passant per el fum espès

i les flames, com qui res,

que eren les cames lleugeres.

Ja s'oien crits de goig

i coets que s'enlairaven

i piules que quan petaven

feien un soroll de boig;

i trons d'aquells colossals

que les dones els temien,

i de la por que els tenien

s'amagaven als portals.

Després el foc amainava,

s'aclaria la fumera,

i de la grossa foguera

només el caliu restava;

però encara ací i allà,

com una pluja de trets,

de piules i de coets

no en deixàvem de petà.

Belles nits de bogeria,

d'alfàbregues perfumades

i de coques ensucrades,

i d'amor i d'alegría,

que eren com el crit etern

de la humana rebellió,

ja ni en resta la remò

del vostre soroll d'infèrn.

Ja no es pot encendre un foc

a ciutat, ni a cap canyuela

li és permès tirà una piula,

ni un senzill coet tampoc.

Res de vermellor de flames;

i per més que ho desitgeu,

creieu-me a mi, no proveu

d'engegar ni un corre-cames,

ni d'encendre un sol rostoll

en eixa nit estival,

perquè diu que hi ha un malalt

qui mal no vol pas soroll.

Demés, és cosa sabuda

que una espurna solament

pot arborà un continent,

segons allí on és caiguda;

ixí com un pagès ruc,

gran tirador de taleia,

d'un mènec d'escombra en treia

més bales que d'un trabuc!

...

Què en farem de mira enrera?

No res; que vagin passant

la revetlla de Sant Joan

i després la de Sant Pere.

Notícies curtes

A Hendàia s'ha celebrat un banquet en honor d'Unamuno.

El príncep Cassano s'ha llençat al Tíber, on ha mort ofegat.

Ludendorff es divorcia.

Ludendorff es tornarà a casar.

La pesseta puja.

A França hi ha hagut crisi.

A França s'ha solucionat la crisi.

La vaga dels minaires segueix igual.

El senyor Martínez Anido ha anat a Les Hurdes.

Als Estats Units ja no volen més emigrants.

La Plaça de Catalunya

Cada dia és una cosa més insòlita, això de la Plaça del senyor Nebot. Cada dia sabem més on anem a parlar. Un dia el senyor Nebot digué que suprimien els grups escultòrics i l'endemà l'alcalde ho desmentí. Però és el cert que ara apugen aquells pedestals i els acaben en punta, de tal manera que serà impossible posar-hi cap grup. Qui té raó, doncs, l'alcalde o el senyor Nebot? Per altra banda, actualment només es treballa en aquella font de davant del Portal de l'Angel—una font que fa molt fàstic—, però en el restant de la plaça no s'hi fa res. Haurem d'esperar a què siguem vells per a veure com acabarà tot això; ara només sabem que serà un nyap.

COSES DEL TEMPS

Mandra, mandra, i res més que mandra.

NOVETATS RIPOLLESSES

Aquest any si la calamarsa no fa una rebequeria de les seves, a Ripoll tindrem un magnífic jardinet.

El passeig Ragull, aquella joia tan benvolguda del poble, escamparà abundantament els seus aromàtics flaires, sent a l'ensens el recomet predilecte per a fer-s'hi la "toilette" les formoses minyones del poble.

Amb el perfum que llençaran les flors i els polvos que els estres mecànics escampen a grans dosis, ja tindran les donzelles la solució per a rejuvenir el seu físic gratuïtament.

El passeig, però, també s'ha engrandit, s'ha aplanat i s'ha reformat. Abans hi havia una al·legoria al patrici batlle, que amb les seves bondats obtingué aquella joia recreativa pel poble; allò devia ésser una nosa, perquè en un moment donat, fou arxivat, a fi que els nos-

tres néts puguin veure algun dia ço que havia estat el símbol de la ciutadania.

Aquell passeig, els altres anys, tenia un marcat aire de pobresa, només s'hi trobaven que reverdejades plantes punxoses que servien per acabar-li de donar un aspecte macabre; però, sortosament, durant el període estiuenc es revestia de certa importància, s'alçava un cadafalc improvisat amb taulons de paleta, el qual servia per a la cobla, que amb els seus estridents bufets, tocava aquelles formoses sardanes que el jovent ardit puntejava amb fe i amor, fent gala de les seves gràcies.

Un cadafalc de treure i posar, no diu gaire pel passeig d'una vila rica de "snobisme".

Aquest problema, però, arreu fou solucionat elevant un cercle d'obra amb baraneta, amb suficient capacitat per inquirir-hi qualsevol cobla. Però ací la cobla on és?

Aquella que havia conquistat tant renom, ha desaparegut, com per art d'encantament.

Però al poble, que no pot estar sense música, n'hi han de cercar una, sigui allà on sigui; fins ara tothom havia fet el sord, però gràcies a la bona voluntat d'uns quants patricis, si la ver-

sió no ment, s'haurà arribat a una falaguera solució.

Heu-vos ací la compaginació de la banda, tal qual ens ha estat tramesa.

Quatre bombos de càn Canaules, cinc plats de càn Mateu, unes quantes trompetes dels caçadors; els fiscorns, que són els que bufen més fort, seran els del Casino; la dona alegra i bonica tocarà el tamborí i els altres músics del Mercantil; de tenora no n'hi haurà, però com que no hi falta, també se'n passaran.

Serà una excellent banda per als passants i tornants, i fins pels enterraments.

EUDALET CATLLAR.

La llibertat és el pa que els pobres han de guanyar cada dia amb la suor del seu front... GAMBETTA

QUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

UN TROS DE PAPER.

Què s'pensan que llevante demai han de veure al gun esa volta? Què s'pensan que trobaràs las montanyas de floch ó los peixos paraguas?

No s'cansis, que per demai que s'levin, no hi trobaràns res de nou en lo mon.

La gran ventaja està en despertar-se à l'alba, y fer com jo: no mòfers del llit.

Què possem que jo no m' en cansaré y vestós si?

X.

EPÍGRAMAS.

Curiosa obra es la que ha escrit Don Silvestre.

—Aquell xièpolt!

—Tant com pot.

—En el manuscrit no hi ha topo ni un gat.

PAU BUNYEGAS.

—Puch dir en quanissevol part que jo só fit d'un artista...

—Massa que ho sabén, Batista, que top pare tira l'art.

L'INGLÈS.

Dius que m'estimes, misyo,

que les petons te la Clara!

púig que tan agradà això,

que m'ho fessia à la cara

en lo que vuldrà jo.

L'INGLÈS.

—Això t'ie tan ocupat?

—Be val la pena, D. Gil.

—Si es un diari servil

—Com pot ser, si es il-lustrat?

Q.

VAL MES UN PUNT QUE MIL LLIURAS.

Quantes vegades vos han contat cossos d'aquells en que un espanyol s'ha contrapunitat ab un anglès (casi sempre en anglès) sobre qui forá mes espènid?

De seguir que n'haben perdut lo número.

Es per demés dirós, que, com que es un espanyol lo que i costa, sempre lo espanyol guanya. Los inglesos ja denon provar que guanyi l'ingl's tant la contan ella.

Dich siò, perquè l'que jo vaig a contarlos també es una posta d'un espanyol ab un anglès, y antes que m'digesseu lo que acabo d'observar, vos he dich jo per estalviar festes. —Al cuento.

Un burro carregat de pessetas, ó millor dit, un català que havia fet la fortuna en l'Albania, aburriu dels empresaris de Barcelona, de la mala claror del gas, de campanas y de jochs florals, va determinar empoderar un viaje.

Va passar uns quants dies no podíem decidir sobre si aniria a Lòndres, però li va dir l'avocat que un cop a Lòndres, fora en quatre passos a London, y senza penarí més ací planta a la capital d'Inglaterra.

Com que lo home verdaderament tosto no ho era, ó millor dit, no ho hauria estat si hagués rebut la corresponent instrucció, va resultar que, no sent dur de cloca, al cap d'un mes de ser à Lòndres ja mestegaba l'inglès tant be com un biasset ab patatas.

Una nit que en el teatre de la Reyna feyan lo Faust el bi era. En un palco hi havia una anglesa d'allò que no'n corre: la veu; li clava uns gemelos que duya com dos testicles de banya; li agrada; i' endemà la demana, y les ingleses que's veu que no'n tenen prou ab Gibraltar, li diueu que si, arreglan los tristes y se'ls quedan;

La xicola tenia pare, mare y una germana que à la quenta festejava ab un mollor. Com que l'nostra home va entrar à la casa per festivar, y l'inglesa ja hi anava per lo mateix, va resoldar que cada dia se veyan, se parlaven, es-han junts, y seus aguon un bon titol per un drama: «Los dos cotades o la estrela del destino».

Lo català, es verbal que tenia cuarts; pero lo millor de tots, que la gent no sabia sobre tirar-se, venia a ser com si aquell diguissin en Xifré y en Fontanella des d'olys anys atrás.

Un dia que estaban tots dos ab les seves xicotitas's van començar a parlar de parlar la casa, y l'ingles, que era molt bufolà, va dir que posaria un pi que no vacillasses en aquest any.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Al final hi van arribar.

Entrà a l'escalera que era encastillada de bellut blanc del mes fi, com que aquell dia hi havia molt fachys y ells eran tot una colla, ab les trepidadas van deixar la califa que no era bona sino per llenys; s'agafaren ab la barana, que era d'un treballat de cristall preciosissim y se'ls trenca a troços saliant als garrills abals; les rajolas eren lotas de marfil al preu preciosissim de Mírdie que s'esborravan ab les trepidadas d'un manera que condolia de veure; y totper aquest iatllat, deficat, trencaclís, riquisissim, expendent, però son valent no arribava de molt a lo de l'ingles.

Lo jutjal va dar aquesta sentència:

—Lo de l'ingles es menys e-pendit però l'or se pot vendre, los billets de banca se poden arrenca y ferlos servir: no es perdet.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Lo espanyol es menys ric però es de cristal, res de valor i frivolidat; tot es delicat y trencaclís; si's-trenca del puesto no hi ha ningú que'n dongui un cuarto: tot es perdut.

Lo català, al sentir això, tant per deixar lo pabollet ben parat, com per compensar als ulls de la promesa lo vellet y lleig que era ab la generositat que anava à demostrar, va dir que millor posaria ell y... aquí tequiero ver, escopeta.

Hem llegit les declaracions que ha fet D'Anunzio de què es vol retirar sis mesos al seu castell, no sabem si per a escriure una lloa al Duce, o per a fer penitència pels seus pecats, que són de consideració.

Per nosaltres el pobre senyor de Monte Nevoso ja pot tancar-se tant com vulgui. Per nosaltres ja se'n pot anar a fer... novelles.

La premsa espanyola és la millor informada del món.

Barcelona segueix plena de cadires per tot arreu.

Ha estat processada una dona que havia fet una denúncia per estafa de 60.000 pessetes contra dues noies.

Resulta que aquesta quantitat l'havia adelantat a les noies amb la santa intenció de, enganyant-les, prostituir-les.

Però l'enganyada ha resultat ella.

Ja està bé que es perseguixi severament a les que es dediquen a tràfic tan repugnant!

En un paquet de cigarretes de la Companyia Arrendatària, llegim, amb gran estranyaesa: "Cigarrillos superiores".

Que encara n'hi han de més dolents?

L'altre dia uns pispes robaren unes gallines. La policia els hi donà l'"alto", i, al no voler aturar-se, ferí a un dels pispes.

A home, no n'hi ha per tant! Si el que sobren són gallines!

La qüestió de Tacna Arica durarà tant com les obres de la Plaça de Catalunya... que no s'acabaran mai!

POLITICA ESTRANGERA

A Madrid en el que va d'any, hi han hagut 272 defuncions més que l'any passat.

Diuen que són degudes a l'abundor de malalties de les vies respiratòries, a la impossibilitat de respirar.

Ho comprenem perfectament.

Ja som a les clàssiques revetlles, festes de

carrer i demés excessos. A nosaltres això de fer barrila i menjar coca un dia determinat, ens sembla una ximpleria.

Per a fer "juerga" tots els dies de l'any són bons i no és necessari esperar a Sant Joan ni a Sant Pere.

O és que potser aquests sants eren uns jueguistes?

A Itàlia es va desprendre un balcó d'un quart pis i varen morir vuit persones, entre elles un dels més gran organitzadors del feixisme. També hi hagueren ferits.

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

En la célebre nit del xàfec en los Campos Elíseos quedà situat per la pluja y per la fum, un dels nostres Redactors, lo qual està tan cremat que ha promès no mirar mai mas a la cara al senyor Vilaseca, perquè sense com va ni com costa va tenir parcialment la fonda à las nou de la nit. Semblant decípçó que "l'ostre company may podia esperar dels filantròpicas sentiments de un Vilaseca, lo afectà tan horriblement que, creyent ja mort, fixà en forma de làpida funerària en les parets esterioras de la fonda un cartell que copiat a la lletra deia així: "Aquí morí de fum en la horrosa nit del 23 de juliol, un Sarraceno, redactor de UN TROS DE PAPER". Caminants, menjau per ell!

Lo dimecres se posà en escena en los Campos Elíseos la comèdia en dos actes L'agent de policia. La mà mestra y la ploma recorda del autor del arreglo, Senyor Breton de los Ferrers, es veu à la llègua en aquell castell castell, en aquella frase pulida, en la intenció dramàtica del sostingut quid pro quo en què veu embolicat lo protagonista y en tots los démés detalls. Llàstima que per estar algunes escomes massa sobrecregades resulti un conjunt poch armònic. Lo senyor Ross representà "l'paper de home honorat à carta cabal, y de càndido, hasta un punt de veritat y senzilles en la expressió, que deixa de ser estrícta justícia lo consignar que representa magistralment al personatge, y que l'entona ab cops de verdader efecte artístic. Los senyors Carvajal y Ribas bastant b' y ho fan molt millor. Si sabessis mes lo paper. Los démés homes y donas sens novetat. La direcció escènica bona. La escena ben resuïda y ben servida. Prò

Dia un diari de questa ciutat, que lo català es gringo per los que no son catalans. Vaja, senyor diari, no fass lo toto si ho es, que b' deu saber vestir que entenen nostre idioma, los mallorquins, los mahonesos, los vivencians, los valencians, los rosellonesos, los cerdans y molts altres que no son gils de Catalunya. En canvi, qui sap lo que vol dir lo nom que vosalt porta? Lloyd, es una paraula que no se troba en cap diccionari català, ni castellà, ni italià, ni frances, ni italiana. Què es mes gringo, lo nom de Lloyd, ó una llengua que té la seva gramàtica?

—Qué corra de nou, senyor Francesch?

—Què no ho sap?

—No.

—No ho sap?

—No i hi diu que no?

—Quo la esquadra inglesa ha marxat

—Alt! ja ho sé.

—Donchs, per què m' diu que no?

Don Juan Engeni Hartenbusch, distingut literat ospital, a qui tots los altres ja llevan lo barret, ha vindut a visitarnos. Per tot lo que se li ofereixi, pot disposar de tots los redactors de UN TROS DE PAPER.

Un pollastre aixat, pesa en un acte, de D Joseph Maria Arman, i passar mitja hora ab les galates arrugades. Lo autor de questa divertida pesa demà quedar satisfet de lo que b' hi desemprà la companyia del Teatre de Fàritots. Autor y actors: vos felicitem. Emprèn: Un pollastre aixat, le farà menjar pollastres.

La marxa de la esquadra inglesa ha deixat en lo major desconsol a los barquillers que tenian per ells una mina, y a molts revereñors que fejan pagar les coses a los fills de la Gran Bretanya a quatre vegades mes de lo que elles valen. Lo raconam era lèdic! per tots ells, deyan ella, Inglaterra val molt mes que Espanya, doncs es just que paguin molt mes les coses.

Los inglesos portan guanyarlos en tot, pero no a alguns revereñors en traure certes consecuències llegitimes.

Quant los duchs de Monpensier visitaren esta capital, un advocat de pobres defensaba a un jove acusat de haber

feit correr varis prendas de dintre les botxes de pacífics transversals.

Va anar à véurello l'advocat per fer la defensa, y al despedir-lo li digué lo pres... Veji que pogui surrir abia, que ara, aprofitant les festes a la Infanta, lo primer rotoje que hi caigué serà per vosé!

Molt b' respondé "I pagés ab alegría, ara veji quant l' hi内地 de donar."

—Home, vosté mateix, dongi lo que vulgui.

—No senyor, diguem lo que es, y mentres signa una cosa encabonada, l' hi pagare, y en paus.

—Dongui lo que vulgui, home, no respiren.

—No senyor, no, ningui, aquí le mihi duro y tornim lo que vulgi.

Després dirán que "ls pagessos no son diplomàticxs".

Observació. Quant la gent veu una dona à qui son mari l' hi es infiel, esclama: —Quin marit mes bruix! Quant la gent veu un home à qui sa mulher l' hi es infiel, esclama també: —Quin marit mes bruix!

Sempre lo bruix es lo mari.

Un mataroni, cansat de sentir que los barcelonins atrubuis a los fils de Matarrà tota classe de besties, agafa la cartera de viatre, y cap al carri falla gent, decidit à anar-se à burlar de los nascuts en la ciutat condal.

Preu un billet en la estació y, ja! marxa ab tota velocitat, com se sol dir ab la mosca en lo nos. Arriba à Barcelona y se'n va à casa d' un seu amic.

—Hola Pepet, quanys has arribat?

—Ara mateix.

—Vaja, seu y pendrà chocolate.

—No, no, gracies, lo he fet. Adeu, que me'n vaja de pressa.

—Per no vos penderres res?

—No, home, no: ja "na veurem un altre dia.

—Donchs, adeu.

Se'n va à la mataroni, y després de haber donat alguna volta per aquella ciutat, va à casa d' un altre amic seu.

—Hola Pepet, pren una cadira y emorsarda.

—Ca, home, ca; ja ho fel.

—Per què no venias aquí?

—No, home, serà per un altre dia. Adeu que valij de pressa.

—Donchs, adeu, no sé què diré.

Se'n va à la mataroni y continua passejantse per un y altres.

—Hola Pepet, vens b' que ara dinarem y'n acompanyarás.

—No, deixat de coses.

—No fasix cap campiment.

—Cap campiment, pero ja ho dinar.

—Ho sento, Pepet.

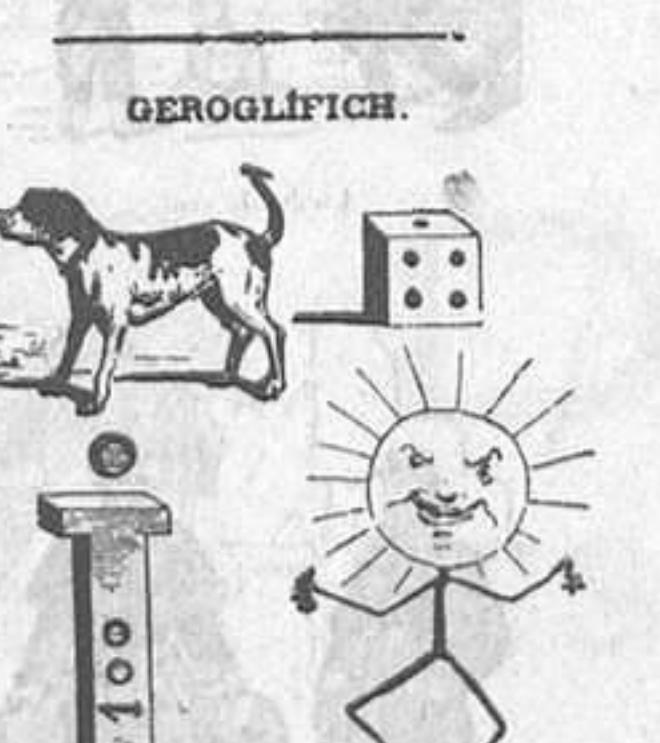
—Que "ns coneixes de quatre diags? Adeu, adeu, que no' m' escapés lo tren.

—Donchs, fins à mes veure.

Lo mataroni surti de casa seu ferçer amic, y's dirigeix correix cap a la estació del carri; pren billet per Matarrà, y se'n torna à la seva ciutat natal. Allí, com que havia dit à diversos compatriotes seu que anava directament per als barcelonins, le capronan molt à la estació.

—Qui tal, Pepet! l' hi pregunta.

—Tant b' com pogues imaginar-te. Agafar que al demà me'n faig l' aquil en deju. arribó a Barcelona y me'n va a casa un amic que allí tinchi y'm convida à penda chocolate; mes tarí vaig à casa un altre amic y també 'm convida; mes tarí, vaig à veure un altre, y'm convida à emosrir y à dinar. A lo primer l' hi he fet creure que ja havia pres chocolate; à lo segon, que ja havia emosrir,

La solució 's darà en lo número que vés.

Ara dissimulac.

E R - Juan Jordi.

Barcelona 1865 - Imprenta de Narcís Ramon y Companyia, Pasaje de Cardellers número 1

NÚMERO 11.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 30 JULIOL 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Carrer Amples, 20

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Amples, 20. Rambla del Mar, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes

FORA DE BARCELONA.

Trimestre

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANAL.

(Si Deu voi).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

DOS SUSCRIPTORES.

—Hola, zilao, què diu de bo? ¿About acem à fer mai?

—Això vosté, que ja l' hi diuen en Tenorio Vaja, acompañant un tres, que yo després l' acompanharyà a vosté.

—No pot ser, es massa tar, y tinch de anar à clavarme las garrofes.

—Pero li no ve de cinch minut. Si es aquí à quatre passos!

—Abont ha de ana?

—Fins aquí à la 'L'opera, à dir que acabai questa mésada no me envien mes Un TROS DE PAPER.

—Vài si, que s' en va à fer?

—Ca, ca, no 'l vull mes, ja 'l estic tip. Si sempre venen ab uas simperias. El met, La carbasses, Las quatre ramblas... Veji si son coses de posar en un periòdic! A mi me agrada un periòdic que hi hagi críticas, que hi hagi caricatures de geat coneguda, en Fiol, en Santa Maria, les ingresses...

—Abont si que no aném conformes. A mi lo que

m' agrada mes dels periòdics es això de no ficarse en personalites. Veyan: per què s'hi tenen de posar en Fiol, les inglesas y altres que ningú ne te res que dir? Donchs, per mi tan benvista en el que ho fa, com aquell que vol que 's fissi.

—Vestí ab bonas paraules me diu benvista à mi?

—No, home, perob això va equivocat.

—També se la heu de l' article sobre comprar un met:

—A mi 'm va agradar del tot, y 'm' he trobat d' altres, a qui també 'l hi ha agratad en gran manera.

—Vaja, asenm caminant que aquell que se vià morir un ingrès.

(Entren àca 'n Lopez.)

—Que 'm despairarà, si servit?

—Quinet. —Tingui la bondat de esperar un moment,

que antes son aquells senyors. Què volia vosté?

Un señor. —Jo suscriuu à UN TROS DE PAPER.

Altre señor. —Jo lo mateix.

Altre señor. —També jo: aquí te lo trimestre.

Quinet. —Ara estic per vostés: què volen?

—Jo